

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Bačínové a soudkyň JUDr. Ireny Šolínové a Mgr. Martiny Nyplové ve věci

žalobce:

██████████, narozený ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátem Ing. Mgr. Bc. Václavem Holým
sídlem Na příkopě 857/18, 110 00 Praha 1

proti

žalovaným:

1. Honební společenstvo Profesora Reiského Vilémov – Klášter,
IČO 75038731, sídlem Klášter 1, 582 83 Vilémov – Klášter
zastoupený opatrovníci pro řízení ██████████, advokátkou
sídlem ██████████

2. Vilémov Castle s.r.o., IČO 26002019
sídlem Klášter 1, 582 83 Vilémov u Golčova Jeníkova
zastoupená advokátkou Mgr. Evou Ruhswurmovou
sídlem Zakšínská 570/2, 190 00 Praha 9

**o určení neexistence nájemního vztahu ohledně honitby Profesora Reiského
ilémov-Klášter č. CZ6104106021**

k odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne
19. června 2025 č. j. 6 C 134/2024-338

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se** ve výroku I **mění** takto:

Žaloba o určení, že nájemní vztah plynoucí ze smlouvy o nájmu Honitby Profesora Reiského
Vilémov – Klášter (CZ6104106021) uzavřené dne 15. 4. 2024 mezi žalovaným 1) a žalovanou 2)
neexistuje, se zamítá.

- II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému 1) náklady řízení před okresním soudem ve výši 11 816,60 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobce je povinen nahradit žalované 2) náklady řízení před okresním soudem ve výši 36 225,90 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Evy Ruhswurmové.
- IV. Žalobce je povinen plně nahradit žalovanému 1) na účet České republiky – Okresního soudu v Jičíně náklady řízení před okresním a krajským soudem vzniklé v souvislosti s jeho zastoupením ustanoveným opatrovníkem, jejichž výše bude určena samostatným usnesením Okresního soudu v Jičíně, a to do tří dnů od právní moci uvedeného usnesení.
- V. Žalobce je povinen nahradit žalované 2) náklady řízení před krajským soudem ve výši 15 227,81 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Evy Ruhswurmové.

Odůvodnění:

- Okresní soud shora označeným rozsudkem určil, že nájemní vztah plynoucí ze smlouvy o nájmu Honitby Profesora Reiského Vilémov – Klášter (CZ6104106021), která byla uzavřena dne 15. 4. 2024 mezi žalovaným 1) a žalovanou 2), neexistuje (výrok I). Žalovaným uložil povinnost rovným dílem zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 69 526 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku k rukám jeho zástupce (výrok II). Dále rozhodl, že opatrovnice žalovaného 1) [REDAKCE], advokátka, má právo na odměnu, jejíž výše bude určena samostatným usnesením po právní moci tohoto rozsudku, a zaplatí ji Česká republika – Okresní soud v Havlíčkově Brodě (výrok III) a že Česká republika – Okresní soud v Havlíčkově Brodě nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV).
- Podle odůvodnění rozsudku se žalobce domáhal určení ve znění uvedeném v jeho výroku s tvrzením, že dne 27. 7. 2024 se stal členem žalovaného 1) poté, co od předchozí členky [REDAKCE] [REDAKCE] nabytí honební pozemek, v souvislosti s nabytím členství se žalobce začal zajímat o hospodaření žalovaného 1) a narazil na nesrovnalosti, které ho vedou k závěru, že smlouva o nájmu Honitby Profesora Reiského Vilémov – Klášter (CZ6104106021) uzavřená dne 15. 4. 2024 mezi žalovaným 1) a žalovanou 2), je neplatná. Namítal její ekonomickou nevýhodnost ohledně výše nájemného a několik formálních vad, konkrétně nepřijetí rozhodnutí o přenosu pravomoci uzavřít předmětnou smlouvu z valné hromady na honební výbor, absenci řádného svolání honebního výboru, neinformování členů žalovaného 1) o záměru pronájmu honitby, nerovné zacházení se zájemci o nájem honitby, střet zájmů spočívající v tom, že honební starosta žalovaného 1) je zároveň zaměstnancem žalované 2) a honební [REDAKCE] žalovaného 1) je zároveň generální ředitelkou žalovaného 2), a okolnost, že honební [REDAKCE] žalovaného 1) nebyl řádně zvolen honebním [REDAKCE], neboť v okamžiku volby nebyl členem žalovaného 1). Oba žalované nejprve zastupovala tatáž právní zástupkyně. Usnesením ze dne 3. 3. 2025 č. j. 6 C 134/2024-138 soud ustanovil žalovanému 1) jinou advokátku jako opatrovnici pro řízení s odůvodněním, že zájmy fyzických osob, které zastupují žalovaného 1), mohou být v rozporu se zájmy této právnické osoby. Opatrovnice žalovaného 1) ve vyjádření k žalobě namítala, že žalobci nesvědčí požadovaný naléhavý právní zájem na určení neexistence nájemního vztahu, neboť o nepřiměřeně nízkém nájemném nemůže být řeč a stanovy nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

porušeny, neboť byla splněna podmínka, že honitba má být přednostně pronajata členovi, a žalovaný 1) postupoval tak, aby byl co nejvíce naplněn účel řádného využití honitby, přičemž v úvahu vzal v první řadě velikost honebních pozemků jednotlivých zájemců, když péče o vlastní pozemky je silnějším předpokladem pro to, že nájemce bude tuto péči vykonávat možná ještě svědomitěji než péči o převážně „cizí“ pozemky. Dále uvažoval o tom, že pro řádný výkon honitby je třeba udržovat dobré vztahy s obyvateli v blízkosti honitby a posuzoval obecné předpoklady jednotlivých zájemců, zhodnotil i možnost zachování mysliveckých tradic v místě a historické souvislosti. Žalobce je navíc vlastníkem pouhých 0,4212 ha, jeho případný podíl na zisku tak bude zanedbatelný a nikdo z ostatních členů žalovaného 1) sjednanou výši nájemného nezpochybnil. Podle žalovaného 1) k žalobcem namítaným formálním vadám nedošlo, neboť valná hromada žalovaného 1) řádně přenesla svoji pravomoc rozhodovat o způsobu využití honitby na honební výbor žalovaného, k řádnému svolání výboru došlo, neboť se jej účastnili všichni členové, a povinnost informovat členy žalovaného 1) o záměru pronájmu honitby ze zákona nevyplývá. Nedošlo ani ke střetu zájmů. Žalovaná 2) ve vyjádření k žalobě uplatnila v podstatě totožnou argumentaci jako žalovaný 1). Dále poukázala na dřívější spory, které vedl [redacted] s žalovaným 1), naznačila, že žalobce měl podat žalobu právě na popud této osoby a krok žalobce koupit pozemek v honitbě od předchozí vlastnice [redacted] označila za účelový.

3. Okresní soud po provedeném dokazování učinil skutkový závěr, že valná hromada žalovaného 1) v roce 2002 přenesla působnost rozhodovat o způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření, změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby, na honební výbor. Na valné hromadě konané dne 29. 11. 2012 byla honební [redacted] zvolena [redacted], [redacted] pan [redacted], členem honebního výboru byl zvolen pan [redacted]. Na valné hromadě dne 23. 11. 2022 pak byl [redacted] žalovaného 1) zvolen [redacted], v zápise z jednání valné hromady je uvedeno, že byl „navržen“, aniž by bylo zřejmé, kým. Do funkce honební [redacted] byla zvolena [redacted] a do funkce člena honebního výboru [redacted]. [redacted] současně od roku 2020 působili a dosud působí jako zaměstnanci žalované 2), [redacted] jako hajný mající na starosti její lesní majetky, [redacted] jako [redacted] (mimo jiné i nadřízená [redacted]). Smlouva o nájmu honitby (o výměře 1 134,5074 ha) uzavřená v roce 2014 se společností LESKO MEZIRÍČÍ s.r.o. vypršela 27. 4. 2024. O nájem na další desetileté období před skončením účinnosti této smlouvy projevil zájem společnost LESKO MEZIRÍČÍ s.r.o., Myslivecký spolek Zámecký revír, společnost NejLes s.r.o. a žalovaná 2). Žalovaná 2) předložila nabídku 50 000 Kč ročně, kterou následně dopisem, v němž představila svůj myslivecký záměr, zdvojnásobila na 100 000 Kč ročně. Myslivecký spolek Zámecký revír žádnou konkrétní nabídku nepředložil (stejně jako LESKO MEZIRÍČÍ s.r.o.). Společnost NejLes s.r.o. předložila nabídku nájemného ve výši 350 000 Kč ročně. O záměru pronajmout předmětnou honitbu na dalších deset let honební výbor nikoho z členů žalovaného 1) oficiálně nevyrozuměl. Honební výbor při jednání dne 13. 3. 2024 jako nájemce předmětné honitby vybral žalovanou 2). Za hlavní kritérium nepovažoval cenu, ale vztah k honitbě, velikost podílu v žalovaném 1) i záměr s honitbou. Honební výbor neschvaloval text smlouvy, ale pouze rozhodoval o výběru vítězné nabídky, tj. nájemce předmětné honitby. Poté, co ji žalovaný 1) vyrozuměl o svém rozhodnutí, se společnost LESKO MEZIRÍČÍ s.r.o. vzdala svého opčního práva ve prospěch žalované 2). Předmětnou smlouvou, jež byla uzavřena dne 15. 4. 2024, pak žalovaný 1) pronajal honitbu žalované 2) na dobu deseti let, tj. od 28. 4. 2024 do 27. 4. 2034, s tím, že za podmínek dodržení všech ustanovení této smlouvy se nájemci zřizuje opční právo na další desetileté období. Nájemné bylo sjednáno ve výši 100 000 Kč ročně. Za pronajímatele – žalovaného 1) – smlouvu uzavřel [redacted], [redacted], za žalovanou 2) smlouvu uzavřela [redacted], [redacted]. V místě a čase obvyklé nájemné, sjednávané mezi honebními společenstvy a nájemci honiteb, se přitom pohybovalo v zásadě do 10 Kč/ha ročně, jen výjimečně více. V daném případě sjednané nájemné přesahovalo částku 88 Kč/ha ročně.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

Žalobce koupil od [REDAKCE] v srpnu 2024 pozemek v předmětné honitbě, čímž se stal členem žalovaného 1). Žalobu k soudu podal dne 2. 10. 2024. Shora popsany závěr o skutkovém stavu okresní soud učinil na základě všech provedených důkazů, které si nijak zásadně neprotiřečily. Namítal-li žalobce zejména nesrovnalosti ve výpovědích [REDAKCE] a [REDAKCE], tyto soud nepovažoval za zásadní ve vztahu k závěrům svého rozhodnutí, proto se těmito námitkami blíže nezabýval. Podobně soud považoval za nadbytečné námitky týkající se způsobu, jakým se žalovaná 2) jako nájemkyně v současné době stará o předmětnou honitbu, neboť pro právní posouzení věci to podle něho nemá žádný význam. Nezabýval se ani otázkou, kdo přesně připravoval text předmětné smlouvy, když není sporu o tom, že smlouva byla uzavřena. K námitce žalobce, že jednání honebního výboru dne 13. 3. 2024, na němž došlo k výběru vítězného nájemce, se pravděpodobně vůbec neuskutečnilo, soud konstatoval, že z odlišných výpovědí [REDAKCE] a [REDAKCE] se sice mohou jevit pochybnosti jak o počtu jednání honebního výboru, tak o formálním způsobu výběru „vítěze“, na druhou stranu byl předložen zápis z jednání honebního výboru v tento den, na němž se nachází podpisy všech tří jeho členů pod závěrem o výběru žalované 2) jako nájemce předmětné honitby. Bez ohledu na to, jakým formálním postupem honební výbor k tomuto závěru dospěl, je z předmětného zápisu seznatelný projev vůle všech tří členů honebního výboru rozhodnout o pronájmu honitby právě žalované 2). Pravost zápisu žalobce žádným relevantním způsobem nezpochybnil, pouze předložil své domněnky.

4. V rámci právního posouzení věci se okresní soud nejprve zabýval naléhavým právním zájmem žalobce na požadovaném určení (§ 80 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že je dán. Žalobce namítal jednak existenci formálních vad, jednak nepřiměřeně nízké nájemné v nájemní smlouvě. V době uzavření předmětné smlouvy žalobce zjevně nebyl členem žalovaného 1), objektivně tedy neměl jinou možnost, jak jinak než žalobou brojit proti dle jeho závěru nezákonně uzavřené smlouvě, neboť lhůty pro napadnutí rozhodnutí honebního společenstva (v působnosti přenesené od valné hromady) dle § 22 odst. 8 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“) uplynuly ještě předtím, než se stal členem žalovaného 1). Ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012 sp. zn. 28 Cdo 4005/2011 proto jsou naplněny podmínky pro přiznání naléhavého právního zájmu žalobě na určení.
5. Ve vztahu k platnosti volby [REDAKCE] žalovaného 1) [REDAKCE] okresní soud uzavřel, že je jednoznačné, že [REDAKCE] v době konání valné hromady žalovaného 1) nebyl jeho členem. Pokud při svém výsledku uvedl opak, není to pro posouzení věci podstatné. Ze zápisu z jednání valné hromady ze dne 23. 11. 2022 se nepodává, kým byl [REDAKCE] do funkce [REDAKCE] navržen, je toliko patrné, že byl „navržen“ a zvolen 523 hlasy, proti bylo 98 hlasů. K této otázce žalovaný 1) nejprve tvrdil, že [REDAKCE] byl navržen předchozím honebním výborem, následně začal tvrdit, že jej do funkce navrhl člen žalovaného 1) [REDAKCE], k čemuž předložil čestné prohlášení této osoby ze dne 5. 6. 2025. Jakkoliv má soud pochybnosti o tom, zda toto čestné prohlášení odpovídá skutečnosti, není pochyb o tom, že [REDAKCE] musel být do funkce [REDAKCE] žalovaného 1) někým navržen. Pokud byl navržen [REDAKCE] jako členem žalovaného 1), pak byla bez dalšího naplněna podmínka dle § 23 odst. 2 zákona o myslivosti. Pokud by byl navržen stávajícím honebním výborem, ten byl zjevně rovněž složen z členů žalovaného 1). I kdyby tedy [REDAKCE] do funkce honebního [REDAKCE] navrhl dosavadní honební výbor, není pochyb o tom, že byl do této funkce navržen členem (resp. více členy) žalovaného 1). Pokud by soud trval na tom, že už ze zápisu z valné hromady ze dne 23. 11. 2022 musí být jednoznačně seznatelné, kdo přesně [REDAKCE] do funkce [REDAKCE] žalovaného 1) navrhl (a v případě nesplnění této podmínky by volba [REDAKCE] měla být absolutně neplatná), jednalo by se o nepřipustný přepjatý formalismus, který by ve svém důsledku porušil právní jistotu žalovaného 1), jeho členů, jakož i dalších osob, které s žalovaným 1) vstupují do právních vztahů. Poněvadž soud uzavřel, že [REDAKCE] byl řádně zvolen [REDAKCE] žalovaného 1), považoval

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

za bezpředmětné zabývat se otázkou, zda se v projednávaném případě uplatní nicotnost volby ve smyslu § 155 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále „o. z.“).

6. K námitce žalobce, že předmětná smlouva byla uzavřena v rozporu s povinností péče řádného hospodáře, okresní soud konstatoval, že žalovaný 1) předložil značné množství smluv, z nichž vyplývá, že nájemné, jež bylo v posledních letech sjednáváno mezi honebními společenstvy a nájemci honiteb, se v zásadě pohybovalo v řádu jednotek Kč až 10 Kč za ha pronajaté honitby ročně. V nyní posuzovaném případě bylo roční nájemné sjednáno ve výši 100 000 Kč za nájem honitby o výměře 1134,5074 ha, výše ročního nájemného za 1 ha pronajaté honitby tak činí cca 88 Kč. Nájemné tedy evidentně bylo sjednáno ve výši přesahující nájemné, jež je obvyklé v místě a čase. Již s ohledem na takto vysoké sjednané nájemné soud nepovažoval absenci inflační doložky za důvod neplatnosti předmětné smlouvy. Skutečnost, že „zvítězil“ nájemce, který nepředložil nejvyšší cenovou nabídku, nemá bez dalšího za následek závěr o porušení povinnosti péče řádného hospodáře, neboť cena nemusí být nutně jediným kritériem; naopak, jak vyplývá z výsledku [REDAKCE], příliš vysoké nájemné může být „na škodu“, neboť nájemci nemusí zbýt prostředky na rozvoj honitby. Další kritéria mohou být např. záměr zájemce o nájem s honitbou, dosavadní vztahy v honebním společenstvu, zkušenosti se stávajícím nájemcem, kontinuita v péči o honitbu apod. Především se však jedná o do jisté míry „politické“ rozhodnutí, jež nepřísluší přezkoumávat soudu. Soud může zasáhnout v případě, že by nájemné bylo sjednáno bez spravedlivého důvodu ve výši výrazně nižší než nájemné obvyklé v místě a čase, což se však v projednávaném případě nestalo. Z těchto důvodů se soud nezabýval okruhem námitek týkajícím se naplnění jednotlivých kritérií pro výběr nájemce tím kterým zájemcem o pronájem ani tím, jak se stávající nájemce stará o honitbu, resp. jaké záměry měli s honitbou jiní zájemci o nájem. Současně je ze soudem vyložených důvodů bezpředmětná i argumentace žalobce, že žalovaný 1) měl bezdůvodně upřednostnit jednoho svého člena oproti členu jinému.
7. Žalobce rovněž namítal neplatnost předmětné smlouvy z důvodu existence střetu zájmů. Z provedeného dokazování je nepochybné, že [REDAKCE] je od 1. 6. 2020 zaměstnancem žalované 2) jako hajný a současně je od listopadu 2022 [REDAKCE] žalovaného 1), za něhož předmětnou smlouvu uzavřel. Za žalovanou 2) předmětnou smlouvu uzavřela [REDAKCE], která od září 2020 působí jako [REDAKCE] žalované 2) a od listopadu 2022 je současně [REDAKCE] žalovaného 1). Dva ze tří členů honebního výboru tedy jsou zároveň zaměstnanci žalované 2). Okresní soud uvedl, že nepochybuje o tom, že v honebních společenstvech je vcelku běžnou praxí, pokud některý z členů honebního společenstva je současně nájemcem honitby, popř. současně může mít své zastoupení v honebním výboru. V nyní projednávaném případě však k této okolnosti přistoupila jednak skutečnost, že působnost ve věci výběru nájemce honitby valná hromada delegovala na honební výbor, toho času tříčlenný, jakož i okolnost, že dva členové honebního výboru, dokonce s nejvyšším postavením a většinou hlasů v honebním výboru (starosta a místostarostka), jsou současně zaměstnanci žalované 2). O nájmu honitby pak nerozhodovala valná hromada, ale pouze tento tříčlenný honební výbor. Jak [REDAKCE], tak [REDAKCE] tedy uzavírali smlouvu sami se sebou. Na straně jedné oba působí v žalované 2), [REDAKCE] dokonce jako [REDAKCE], na straně druhé oba zastávají nevyšší funkce v žalovaném 1). [REDAKCE] pak nepůsobí jako [REDAKCE] žalovaného 1) z důvodu svého vztahu k myslivosti a lesnictví či zájmu o něj, ale v zásadě tuto funkci, jak plyne z jejího výsledku, považuje za součást plnění pracovních povinností vůči žalované 2). Nadto je [REDAKCE] v žalované 2) přímou nadřízenou honebního starosty žalovaného 1) [REDAKCE]. Byť [REDAKCE] oba shodně vypověděli, že ze strany svého zaměstnavatele, žalované 2, nepocit'ovali žádný tlak na to, aby jako zástupci žalovaného 1) vybrali jako nájemce honitby právě žalovanou 2), již z povahy věci je zřejmé, že byli ve vcelku intenzivním střetu zájmů. Tento stav je tedy v jednoznačném rozporu s § 437 odst. 1 o. z. V dané věci se neuplatní ani výjimka dle tohoto ustanovení, neboť zastoupení

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

žalovaného 1) honebním starostou i honební místostarostkou je zastoupením zákonným, na něž se tato výjimka nevztahuje. Soud si je vědom judikatorních závěrů, dle nichž i v případě střetu individuálního zájmu člena honebního společenstva s kolektivním zájmem honebního společenstva lze v odůvodněných případech upřednostnit obecnější zájem této korporace na stabilitě jejích poměrů, stejně tak jako ochranu dobré víry třetích osob, jež by zásadně neměla být dotčena vnitřními spory korporace (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5299/2014). V daném případě však soud neshledal žádný důvod, pro který by se mělo jednat o výjimečný (odůvodněný) případ, v rámci něhož by stabilita poměrů žalovaného 1) měla mít přednost před závěrem o neplatnosti předmětné smlouvy z důvodu existence střetu zájmů. V posuzované věci nepřipadá v úvahu dobrá víra třetí osoby, neboť jak žalovaný 1), tak žalovaná 2), kteří spolu předmětnou smlouvu uzavřeli, si měli a mohli být vědomi existence střetu zájmů. Žalobce pak podal žalobu méně než 6 měsíců po uzavření předmětné smlouvy a jen cca 5 týdnů poté, co mu vzniklo vlastnické právo k pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území a obci [REDAKCE] a tedy i členství v žalovaném 1). Rozhodnutím honebního výboru o „vítězství“ žalované 2) a následným podpisem předmětné nájemní smlouvy tedy došlo k nepřipustnému střetu zájmů dle § 437 o. z. Tento střet zájmů nebyl řešen zákonem předpokládaným způsobem (ustanovením kolizního opatrovníka ve smyslu § 460 o. z.). Stejně tak k „vyřešení“ situace a zvýšení legitimacy rozhodnutí mohlo přispět vrácení působnosti rozhodovat o výběru nájemce honitby zpět na valnou hromadu. Ani to se však nestalo. Předmětné právní jednání – smlouva o nájmu honitby ze dne 15. 4. 2024 – je proto neplatné, což vede k závěru o neexistenci předmětného nájemního vztahu, jenž z této nájemní smlouvy plyne.

8. Podle okresního soudu naopak nemůže obstát námitka žalobce o absenci rozhodnutí valné hromady o přenosu pravomoci dle § 21 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti na honební výbor. Ze zápisu z valné hromady žalovaného 1) ze dne 16. 12. 2002 plyne, že pod bodem 6. valná hromada „přenesla na honební výbor pravomoci dle článku 4 bod 2 písmene C, D, schváleno počtem hlasů 926 – proti 0.“ Ze stanov žalovaného 1) vyplývá, že pod čl. 4 odst. 2 písm. c) bodem 1. je valné hromadě svěřeno rozhodovat o způsobu využití společenstevní honitby, zde konkrétně o nájmu honitby (jejím uzavření, změně nebo vypovězení). Valná hromada tuto svoji působnost zcela v souladu s § 21 odst. 1 písm. c), odst. 2 zákona o myslivosti přenesla na honební výbor. Ze zápisu z valné hromady žalovaného 1) ze dne 16. 12. 2002 se přitom nepodává, že by se jednalo o zmocnění jednorázové. Toto zmocnění (resp. přenesení působnosti) trvá, dokud je valná hromada žalovaného 1) nevezme zpět. Podstatné tedy není to, zda valná hromada potvrdila rozsah působnosti honebního výboru, ale pouze to, že tuto působnost honebnímu výboru neodebrala. Ostatně žalobce ani netvrdil, že by valná hromada kdykoliv po 16. 12. 2002 přijala usnesení, kterým by honebnímu výboru předmětnou působnost odejmula.
9. Ve vztahu k okolnostem svolání honebního výboru okresní soud odkázal na nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006 sp. zn. Pl. ÚS 74/04 akcentovanou pružnost a přizpůsobivost situaci, jež je z povahy věci dána honebnímu výboru jako menší skupině osob (minimálně tři a maximálně sedmi, srov. § 24 odst. 1 zákona o myslivosti), což má za následek nižší formální požadavky např. na svolávání členů honebního výboru oproti svolávání valné hromady, jež může čítat mnoho desítek či stovek členů. Pokud by honební výbor, byť mající část působnosti valné hromady, měl být svoláván ve stejném předstihu a se stejnými formálními náležitostmi jako valná hromada (zveřejněním na úředních deskách obecních úřadů, do jejichž působnosti patří příslušná katastrální území, v nichž jsou honební pozemky členů honebního společenstva, a to 1 měsíc před datem konání valné hromady - srov. čl. 5 odst. 3 stanov ve znění dodatku č. 1 schváleného valnou hromadou dne 11. 2. 2006), pružnost a přizpůsobivost situaci by byla popřena. Účel a smysl zákonné úpravy v případě svolávání honebního výboru dle závěru soudu nevylučují ani jeho méně formální svolání, např. ústně,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

telefonicky, e-mailem, SMS zprávou apod. Podstatné v této souvislosti je, že honební výbor se sešel v plném složení, zjevně tedy svolán byl. Nadto se ze žádného provedeného důkazu nepodává, že by kterýkoliv z členů honebního výboru měl problém s případným svoláním honebního výboru „narychlo“ či neformálně. Předmětná námitka žalobce proto nemůže obstát. Jinak se ovšem soudu jeví posouzení otázky, zda žalovaný 1) byl povinen zveřejnit návrh na uzavření předmětné smlouvy tak, aby k němu měli přístup všichni jeho členové. V této souvislosti soud odkázal na ustanovení § 22 odst. 2 věty třetí zákona o myslivosti, podle něhož návrh na uzavření, změnu nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby a návrh o finančním hospodaření a o použití čistého výtěžku musí být k nahlédnutí u honebního starosty nejpozději 15 dní před konáním valné hromady. Shodně se závěrem vysloveným Okresním soudem v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 9. 2. 2015 sp. zn. 35 C 365/2014 uzavřel, že pokud podle nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006 sp. zn. Pl. ÚS 74/04 neznamená přenesení pravomoci valné hromady rozhodovat o způsobu využití společenstevní honitby na honební výbor ztrátu ochrany člena honebního společenstva, kterou mu poskytuje právo domáhat se u soudu vyslovení neplatnosti usnesení o způsobu využití honitby, pak to samé musí platit i pro povinnost honebního starosty informovat členy o tom, že honební výbor bude o pronájmu honitby rozhodovat, a umožnit členům nahlédnout do návrhu smlouvy o nájmu honitby. Jak se v citovaném nálezu také uvádí, je rozhodování o způsobu využití honitby esenciální náplní života honebního společenstva. Členové honebního společenstva těžko mohou uplatnit svá členská práva v tak důležité otázce, nebudou-li vědět, že se o pronájmu honitby bude vůbec rozhodovat. Vedle toho podle § 212 odst. 1 věty druhé o. z. platí, že korporace nesmí svého člena bezdůvodně zvýhodňovat ani znevýhodňovat a musí šetřit jeho členská práva i oprávněné zájmy. Má-li tedy honební výbor při rozhodnutí o pronájmu honitby upřednostnit své členy a zároveň nesmí žádného z nich bezdůvodně zvýhodnit ani znevýhodnit, nemůže tuto svou povinnost naplnit jinak, než že všechny členy honebního společenstva uvědomí o tom, že bude rozhodovat o pronájmu honitby, a umožní jim, aby předložili své návrhy podmínek, za kterých by se chtěli stát nájemci honitby. Bez takového informování jsou totiž zjevně zvýhodnění členové honebního výboru oproti členům ostatním, neboť jen členové výboru vědí, že se bude honitba pronajímat a že mohou honebnímu výboru předkládat své návrhy. Přenesení působnosti rozhodovat o pronájmu honitby z valné hromady na honební výbor tudíž nezabavuje honebního starostu povinnosti dle § 22 odst. 2 věty třetí zákona o myslivosti. Přesná forma tohoto informování záleží na rozhodnutí honebního starosty, nicméně podstatné je, aby honební starosta vynaložil přiměřené úsilí k tomu, aby se ke všem členům honebního společenstva v předstihu dostala informace o tom, že v nejbližší době bude končit smlouva o nájmu honitby a za jakých podmínek se lze ucházet o její nájem na dalších deset let. Pokud žalovaní namítali, že si s ohledem na desetileté trvání smlouvy o nájmu honitby lze snadno dopočítat, kdy taková smlouva bude končit, nic to nemění na tom, že členové honebního společenstva v projednávaném případě neměli žádné informace o tom, zda a za jakých podmínek probíhá výběr dalšího nájemce, resp. zda a za jakých podmínek se mohou ucházet o pronájem honitby. Takový „informační deficit“ členů žalovaného 1) je pak bezpochyby v rozporu s účelem a smyslem zákona o myslivosti. Stejně tak z § 22 odst. 2 věty třetí zákona o myslivosti plyne, že pokud je působnost rozhodovat o uzavření smlouvy o nájmu honitby přenesena z valné hromady na honební výbor, musí být nejpozději 15 dnů před konáním jednání tohoto honebního výboru všem členům honebního společenstva umožněno nahlédnout u honebního starosty do návrhu smlouvy o nájmu honitby. I o této možnosti by členové honebního společenstva logicky měli být vyrozuměni, aby měli reálnou šanci své právo realizovat. Prakticky může honební starosta tuto svoji povinnost splnit tak, že přímo ve vyrozumění všech členů honebního společenstva o záměru uzavřít novou smlouvu o nájmu honitby a podmínkách, za nichž se lze ucházet o její pronájem, stanoví např. časový harmonogram, v němž specifikuje kromě lhůty, do kdy lze podávat nabídky na uzavření

smlouvy, i termín, v němž lze u něho nahlížet do textu návrhu smlouvy o nájmu honitby, jež má být uzavřena. Stejně tak návrh smlouvy musí být k dispozici honebnímu výboru v okamžiku, kdy o návrhu na uzavření smlouvy hlasuje, neboť honební výbor nerozhoduje toliko o výběru nájemce, ale o „uzavření, změně nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby“ – viz § 21 odst. 1 písm. c) ve spojení s odst. 2 zákona o myslivosti. Ani to se v daném případě nestalo, neboť honební výbor zjevně schválil pouze výběr nabídky nájemce – žalované 2) – a text samotné smlouvy vznikl až následně. Porušení shora uvedených povinností vede v projednávané věci taktéž k závěru o neplatnosti předmětné smlouvy.

10. Okresní soud dále přisvědčil žalobci, že jím namítané opční právo sjednané v předmětné smlouvě na další desetileté období je v rozporu s účelem a smyslem zákona. Zákon o myslivosti postavení stávajícího nájemce sice řeší v § 33 odst. 3 pouze ve vztahu k honitbě na honebních pozemcích státu, nikoliv na ostatních pozemcích, opční doložkou by však došlo k vyprázdnění principu informační povinnosti vůči všem členům honebního společenstva ve vztahu k zamýšlenému uzavření smlouvy o nájmu honitby a možnosti členů honebního společenstva ucházet se o pronájem, neboť jeden nájemce by mohl mít neustále prodlužovanou opční doložkou de facto garantované postavení nájemce „na věčné časy a nikdy jinak“. To soud považuje za rozporné s účelem a smyslem zákona, a proto považuje za neplatné přinejmenším ujednání o opčním právu žalované 2) jako nájemce (§ 588 a § 576 o. z.). Tato východiska se uplatní i pro opční právo uzavřené s předchozím nájemcem LESKO MEZIRÍČÍ s.r.o. – z těchto důvodů nemůže obstát argumentace žalovaného 1), že v případě neexistence předmětné nájemní smlouvy uzavřené v dubnu 2024 by se opční právo LESKO MEZIRÍČÍ s.r.o. obnovilo. Dle závěru soudu se údajné opční právo společnosti LESKO MEZIRÍČÍ s.r.o. tímto rozhodnutím soudu (nabude-li právní moci) nemůže obnovit, neboť vůbec nevzniklo.
11. Z výše vyložených důvodů okresní soud žalobě vyhověl a vyslovil neexistenci nájemního vztahu plynoucího z předmětné smlouvy.
12. O nákladech řízení okresní soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř., tzn. žalovaným uložil povinnost nahradit žalobci soudem specifikované a vyčíslené náklady řízení, a to rovným dílem, neboť k uzavření předmětné smlouvy, která byla soudem shledána neplatnou, došlo jejich společným jednáním. Ve vztahu k nákladům vzniklým státu výplatou odměny opatrovníci žalovaného 1) okresní soud uzavřel, že uložení povinnosti jejich náhrady žalovanému 1) podle § 148 odst. 1 o. s. ř. by bylo nespravedlivé.
13. Proti rozsudku okresního soudu se odvolali oba žalovaní.
14. Žalovaný 1) předně nesouhlasil s názorem soudu ohledně posouzení naléhavého právního zájmu. Soud sice odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4005/2011, avšak neřídil se jím. Nejvyšší soud totiž dospěl k závěru, že naléhavý právní zájem lze přiznat pouze při kumulativním splnění dvou podmínek, a to tvrzení o formálních vadách rozhodování valné hromady a o tom, že honební společenstvo pronajalo honitbu za nepřiměřeně nízké nájemné, čímž měly být poškozeny hospodářské zájmy společenství. Z provedeného dokazování ale vyplývá, že k souběžnému splnění těchto podmínek rozhodně nedošlo. Soud dle názoru žalovaného 1) správně posoudil, že výše sjednaného nájemného přesahovala nájemné, jež je obvyklé v místě a čase. Z tohoto důvodu se ani nezabýval otázkou inflační doložky, neboť byla bezpředmětná. Soud proto dospěl k závěru, že smlouva nebyla uzavřena v rozporu s péčí řádného hospodáře. Je proto evidentní, že nemohlo jejím uzavřením dojít k poškození hospodářských zájmů společenstva. Jedna z podmínek pro přiznání naléhavého právního zájmu, tedy to, že honitba by byla pronajata za nepřiměřeně nízké nájemné a že by došlo k poškození hospodářských zájmů společenstva, tak nebyla naplněna. Vyžaduje-li Nejvyšší soud souběžné splnění obou shora uvedených podmínek a není-li jedna z nich splněna, logicky nemůže jít o naplnění požadavku naléhavého právního zájmu. Pro soud

bylo podstatné, že žalobce objektivně neměl možnost brojit proti uzavřené nájemní smlouvě, a proto bez dalšího žalobci naléhavý právní zájem přiznal. Žalobce se však členem žalovaného 1) stal tím, že koupil honební pozemek od paní [REDAKCE] a tímto na něho přešla i práva a povinnosti s věcí spojená. V době uzavření nájemní smlouvy byla členem žalovaného 1) tato právní předchůdkyně žalobce, která nepochybně mohla využít svého práva namítat neplatnost nájemní smlouvy, resp. rozhodnutí honebního výboru, ale tohoto práva nevyužila. Pokud by kdokoliv mohl v budoucnu zpochybňovat již učiněná rozhodnutí, u kterých již uplynula lhůta pro namítnutí neplatnosti, došlo by k porušení smyslu zákonného ustanovení, které pro namítání neplatnosti rozhodnutí stanoví určitou lhůtu. Soud se nezabýval ani tím, jaký je skutečný zájem žalobce na vedení tohoto sporu, resp. zda se nejedná o šikanózní výkon práva. Žalobce ve své výpovědi potvrdil, že pro něj osobně není ekonomický zájem na pronájmu honitby vůbec podstatný a zajímá ho jen otázka škod, které by mohla zvěř způsobit, avšak jako člen žalovaného 1) mu nikdy nedal jakýkoliv podnět k řešení problematiky škod způsobených zvěří nebo ohledně porušování povinností nájemce a ani nikdy neprojevil zájem o to, aby mohl v honitbě osobně vykonávat právo myslivosti. Žalobce tedy v podstatě soudu potvrdil, že žádný naléhavý právní zájem na tomto sporu nemá. Žalovaný 1) nesouhlasil ani s názorem soudu ohledně střetu zájmů. Ačkoliv soud připustil, že je v praxi běžné, že nájemce je zároveň členem výboru honebního společenstva, v tomto případě bez dalšího dospěl k závěru, že již z povahy věci byli zástupci žalovaného 1), kteří jsou zároveň zaměstnanci žalované 2), v intenzivním střetu zájmů. Z provedených důkazů současně vyplynulo, že v době, kdy byli [REDAKCE] a [REDAKCE] voleni členy výboru, valná hromada věděla o tom, že do tříčlenného honebního výboru volí dvě osoby, které byly a jsou zaměstnanci žalované 2). Onen intenzivní střet zájmů pak z žádného provedeného důkazu nevyplyvá. [REDAKCE] ani [REDAKCE] neměli žádný osobní zájem na tom, aby byla žalovaná 2) vybrána jako nájemce. Před uzavřením nájemní smlouvy oba jako zaměstnanci žalované 2) vykonávali své pracovní povinnosti a dostávali za to mzdu. Po uzavření předmětné nájemní smlouvy se sice jejich pracovní povinnosti rozšířily, avšak žádnou zvláštní odměnu za to od svého zaměstnavatele nikdy neobdrželi. Na uzavření nájemní smlouvy tedy neměli žádný zájem. Pokud jde o soudem namítané uzavření smlouvy sami se sebou, pak ani toto samo o sobě nemůže být považováno za automatický střet zájmů. Pokud soud uvedl, že mělo být postupováno tak, že by byl jmenován kolizní opatrovník nebo měla být působnost rozhodování o výběru nájemce honitby navracena valné hromadě, de facto tím popírá výhody rozhodování honebního výboru konstatované Ústavním soudem, když je obtížné a zdlouhavé svolat valnou hromadu s ohledem na počet členů honebního společenstva a s ohledem na lhůty a způsob svolávání valné hromady. Žalovaný 1) připomněl, že stabilita jeho poměrů má vliv i na třetí osoby, a to zejména na vlastníky pozemků, kterým může být zvěř způsobena škoda na těchto pozemcích a jejichž právo domáhat se náhrady této škody by mohlo být nestabilitou poměrů žalovaného 1) přímo ohroženo. Dle aktuální judikatury se zastoupení členem statutárního orgánu považuje za zastoupení sui generis, přičemž došlo-li by k překročení zástupčího oprávnění, není obecným důsledkem takového jednání neplatnost jednání, ale zastoupenému svědčí právo takové jednání pro sebe učinit závazným. Žalovaný 1) přitom po celou dobu v řízení tvrdil, že k žádnému střetu zájmů nedošlo. Měl-li soud za to, že věc je možné po právní stránce posoudit jinak než podle účastníkovy právního názoru, měl povinnost účastníka vyzvat, aby v potřebném rozsahu doplnil vyličení rozhodných skutečností, což soud ale neučinil. Žalovaný 1) se neztotožnil ani s názorem soudu ohledně povinnosti informovat jeho členy o záměru uzavřít nájemní smlouvu, když takováto povinnost z žádného zákonného ustanovení nevyplyvá, a naopak je popřením smyslu přenesení pravomoci rozhodovat o uzavření nájemní smlouvy z valné hromady na honební výbor, když hlavní myšlenkou tohoto přenesení je pružnost takového rozhodování. Žalovaný 1) připomněl, že s ohledem na počet jeho členů se valná hromada nekoná každý kalendářní rok a že v případě, že valná hromada žalovaného 1) rozhodne o rozdělení zisku, je pro honební

výbor velmi složité všem jednotlivým členům vyplatit příslušný podíl na zisku, a i přes mnohé výzvy a upozornění se značná část členů o svůj podíl na zisku vůbec ve stanovených termínech nepřihlásí. Za takového stavu by povinnost informovat členy žalovaného 1) o záměru uzavřít nájemní smlouvu de facto znamenala splnit před rozhodnutím honebního výboru stejná kritéria jako při svolání valné hromady, čímž přenesení rozhodnutí na honební výbor téměř ztratí smysl. Navíc z provedení dokazování nevyplývá, že by některý z členů žalovaného 1) byl na svém právu omezen. Pokud jde o výtku soudu, že text samotné nájemní smlouvy vznikl až následně po rozhodnutí honebního výboru, takovýto závěr z provedení dokazování nevyplývá, když bylo naopak zjištěno, že nájemní smlouva byla totožná jako s předchozím nájemcem a vycházela ze vzorů, které měl žalovaný 1) k dispozici. Nájemní smlouva tudíž existovala již před jednáním honebního výboru a honební výbor ji tak logicky měl k dispozici. Žalovaný 1) rovněž odmítl názor soudu, že opční právo je v rozporu s účelem a smyslem zákona. Zákon o myslivosti sjednání opční doložky připouští v souvislosti s honebními pozemky státu, přičemž obecně pro sjednání nájmu honebních pozemků státu jsou vyžadována mnohem přísnější kritéria než v projednávaném případě. Žalovaný 1) soudu dále vytkl, že se vůbec nezabýval poměřováním zájmů společenstva, pro které vyslovení neexistence nájemní smlouvy bude mít mnohem závažnější důsledky, zejména vypořádání bezdůvodného obohacení a investic mezi žalovaným 1) a žalovanou 2), která řádně hradila nájemné a do honitby investovala nemalé finanční prostředky, než „ponechání“ předmětné smlouvy platnou a účinnou, když smlouva neodporuje dobrým mravům a nebyla žádným způsobem porušena péčí řádného hospodáře. Žalovaný 1) navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí ve výrocích I a II změnil tak, že se žaloba zamítá a žalobce je povinen nahradit žalovaným náklady řízení, event. aby rozsudek soudu prvního stupně v těchto výrocích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

15. Žalovaná 2) uplatnila v podstatně totožné odvolací argumenty jako žalovaný 1). Předně poukázala na okolnost, že z dokazování jednoznačně vyplynulo, že text nájemní smlouvy byl členům výboru dobře znám, neboť odpovídá vzorové nájemní smlouvě, kterou žalovaný 1) pro nájem honitby historicky používá. Z této skutečnosti lze jednoznačně dovodit, že návrh smlouvy byl znám honebnímu výboru žalovaného 1) v okamžiku, kdy o uzavření nájemní smlouvy s žalovanou 2) hlasoval, a zároveň že všem členům žalovaného 1) bylo umožněno nahlédnout u honebního starosty do návrhu nájemní smlouvy. Nebyla tak prokázána žádná z žalobcem tvrzených formálních vad, pro které měla být nájemní smlouva uzavřena neplatně, a tudíž nebyla splněna první z podmínek, jejichž kumulativní naplnění zakládá ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012 sp. zn. 28 Cdo 4005/2011 naléhavý právní zájem na určení neplatnosti nájemní smlouvy. Ohledně druhé z podmínek, tj. pronajmutí honitby za nepřiměřeně nízké nájemné, soud prvního stupně sám došel k závěru, že nájemné bylo sjednáno ve výši přesahující nájemné, jež je obvyklé v místě a čase, z čehož jednoznačně vyplývá, že ani druhá z podmínek nebyla splněna. Pokud jde o třetí z podmínek, tj. poškození hospodářských zájmů žalovaného 1), soud prvního stupně došel k závěru, že skutečnost, že „zvítězil“ nájemce, který nepředložil nejvyšší cenovou nabídku, nemá bez dalšího za následek závěr o porušení povinnosti péče řádného hospodáře. Kromě toho nebylo v řízení prokázáno, že by žalovaný 1) utrpěl jakoukoliv škodu nebo že by mu do budoucna jakákoliv škoda hrozila, tedy v žádném případě nemohlo dojít k poškození hospodářských zájmů žalovaného 1). Z toho jednoznačně vyplývá, že ani třetí z výše uvedených podmínek nebyla splněna. Soud prvního stupně tak přes prokazatelné nesplnění kumulativních podmínek dospěl k nesprávnému právnímu závěru, že naléhavý právní zájem žalobce je dán. Žalovaná 2) je navíc přesvědčena, že ze strany žalobce je jedná o žalobu šikanózní povahy, jejímž účelem není snaha žalobce napravit údajný aktuální nezákonný stav pronájmu honitby, ale zisk povolenky k lovu pro [REDAKCE], který o ni léta usiluje. Koupě pozemků žalobcem byla dle názoru žalované 2) čistě účelová, tj. skutečným záměrem bylo prodloužit lhůtu pro podání žaloby, když zejména ostatní zájemci (NejLes, s.r.o. a

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

Myslivecký spolek Zámecký revír) o nájem honitby nepodali proti rozhodnutí honebního výboru žalovaného 1) v prekluzivní lhůtě žalobu dle § 22 odst. 8 zákona o myslivosti. Žalovaná 2) dále označila indicie, na jejichž základě k tomuto přesvědčení dospěla. Postup žalobce tak podle žalované 2) představuje možné obcházení zákona, nese znaky nepoctivého jednání a rozporu s dobrými mravy a jako takové by nemělo požívat právní ochrany (§ 6 a 8 o. z.). Podle žalované 2) v řízení dále nebylo prokázáno, že by [redacted] a [redacted] byli v intenzivním střetu zájmů, případně, že by nebylo možné aplikovat judikatorní závěry dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5299/2014, dle nichž i v případě střetu individuálního zájmu člena honebního společenstva s kolektivním zájmem honebního společenstva lze v odůvodněných případech upřednostnit obecnější zájem této korporace na stabilitě jejích poměrů (stejně tak jako ochranu dobré víry třetích osob, jež by zásadně neměla být dotčena vnitřními spory korporace). [redacted] v rámci svých výpovědí jednoznačně potvrdili, že o nájemci honitby rozhodovali dle objektivních kritérií (výměra, sídlo v místě, aby byla snadná komunikace, řádné hospodaření, aby se snižovaly škody zvěře) a nikoliv dle toho, že jsou zároveň zaměstnanci žalované 2). Oba též potvrdili, že výkon svých zaměstnaneckých povinností jednoznačně odděluje od výkonu svých funkcí v žalovaném 1). I sám soud prvního stupně došel ke stejnému závěru, že v praxi je personální propojení mezi honebním společenstvem a uživatelem honitby pravidlem. V případě těchto personálních propojení, a tedy případném potenciálním střetu zájmu je však nutné rozlišovat, zda se jedná o personální propojení „zdravé“ či „nezdravé“. Odborná literatura přitom jednoznačně dochází k závěru, že „zdravé“ propojení bude pravidlem. Indikátory „nezdravého“ personálního propojení dle odborné literatury jsou: určité skupině uvnitř honebního společenstva se podařilo získat ne zcela legitimními prostředky dočasnou převahu v honebním společenstvu, tato skupina uzavřela narychlo s čerstvě založeným spolkem, jehož členská základna je totožná s touto skupinou, či přímo s někým z této skupiny nebo s právnickou osobou ovládanou osobami z této skupiny smlouvu o nájmu honitby, a to několik let před koncem stávající smlouvy, za nevýhodných nebo svazujících podmínek (pevná opce, nízké nájemné atd.) a na základě delegace této pravomoci na honební výbor (srov. Důvody neplatnosti smlouvy o nájmu honitby, lhůty pro jejich uplatnění, oprávněné osoby a procesní postup vedoucí ke zneplatnění smlouvy o nájmu honitby. In: HOLÝ, Václav. Honitba. Tvorba a využití. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 97). Žádný z uvedených indikátorů však v tomto řízení nebyl prokázán, naopak všechny byly v řízení jednoznačně vyvráceny. Soud prvního stupně tudíž věc nesprávně právně posoudil, když i přes jednoznačného neprokázání indikátorů „nezdravého“ personálního propojení dospěl k opačnému právnímu závěru, a to že v dané věci byl prokázán střet zájmů. Nadto závěr soudu, že měla být nájemní smlouva uzavřena prostřednictvím opatrovníka jmenovaného soudem, by měl za následek, že honitba by nebyla delší dobu pronajata, a tedy by právo myslivosti v honitbě byl po poměrně dlouhou dobu s přihlédnutím k předpokládané délce soudního řízení nucen vykonávat žalovaný 1), což je v přímém rozporu s jeho zájmy a flexibilitou, kterou valná hromada žalovaného 1) sledovala při přenesení působnosti rozhodovat o způsobu využití společenstevní honitby na honební výbor. Ani právní předpisy souběžně zastávání funkcí v honebním výboru honebního společenstva a v členovi honebního společenstva nezakazují. Žalovaná 2) dále soudu prvního stupně vytkla, že nijak nezvážil proporcii mezi újmou, která by žalovanému 1) vyplynula z určení neexistence nájemní smlouvy, a závěrem, že nájemní smlouva byla řádně uzavřena. Nájemní smlouvu uzavřeli žalovaní dne 15. 4. 2024, tedy byla v době rozhodnutí soudu prvního stupně v běhu již déle než jeden rok, přičemž žalovaná 2) uhradila žalovanému 1) již druhý nájem, tedy celkem žalovaný 1) obdržel částku 200 000 Kč. Zároveň bylo v řízení prokázáno, že žalovaná 2) již do honitby v souvislosti s jejím nájmem investovala nemalé prostředky. Pokud by bylo pravomocně rozhodnuto, že nájemní smlouva neexistuje, bude nutné vypořádat na stranách obou žalovaných bezdůvodné obohacení, což může ve směru k žalovanému 1) a k honitbě vyvolat závažné následky. Soud prvního stupně

dále zcela opomenul judikatorní závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 3. 2010 sp. zn. 28 Cdo 2773/2008, dle kterých soud neplatnost usnesení valné hromady nevysloví, jestliže došlo k porušení právních předpisů či stanov, jejichž důsledkem je jen nepodstatné porušení práv osob oprávněných domáhat se vyslovení této neplatnosti nebo jiných osob, anebo jestliže porušení nemělo závažné právní následky. Shodně se Nejvyšší soud vyjádřil v usnesení ze dne 27. 7. 2016 sp. zn. 28 Cdo 3196/2014 a v rozsudku ze dne 6. 10. 2015 sp. zn. 28 Cdo 5299/2014, v němž zároveň zdůraznil ochranu dobré víry třetích osob – smluvních partnerů honebního společenstva (konkrétně nájemce honitby). Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2016 sp. zn. 29 Cdo 4375/2016 jde ještě dále, když na přezkum rozhodnutí valné hromady honebního společenstva aplikuje úpravu pro spolky obsaženou v § 260 o. z. Soudy tedy musí při svém rozhodování, zda jde o dostatečně kvalifikované porušení zákona či stanov honebního společenstva, zohledňovat, k jak podstatnému porušení práv třetích osob při rozhodování honebního společenstva došlo, zdali toto porušení mělo reálné následky, tj. podle názoru žalovaných zejména, jak bylo rozhodnutí svým obsahem podstatné, a zdali by v případě, že by k porušení práv nedošlo, mohlo bývalo honební společenstvo rozhodnout odlišně, a tento zásah do práv navrhovatele navíc vážit proti zásahu do práv třetích osob nabytých v dobré víře (tj. vůči nájemci honitby). Výše uvedeným se však soud prvního stupně v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu nijak nezabýval. Žalovaná 2) poukázala též na okolnost, že i když by nakonec bylo pravomocně rozhodnuto, že nájemní smlouva neexistuje, je s ohledem na podíl žalované 2) v žalovaném 1) vysoká pravděpodobnost, že se opět stane nájemcem žalovaná 2), ať již bude znovu o nájemci rozhodnuto honebním výborem žalovaného 1) nebo bude tato pravomoc valnou hromadou žalovaného 1) odvolána a o nájemci bude rozhodovat valná hromada. Pouze se bude o celé záležitosti rozhodovat znovu, bude zde značná časová prodleva spojená s nemalými náklady žalovaného 1). Z tohoto hlediska je zcela jednoznačné, že určení, že nájemní smlouva neexistuje, je způsobilé způsobit žalovanému 1) mnohem větší újmu, než pokud by byla žaloba zamítnuta, notabene když sám žalobce se v rámci své účastnické výpovědi vyjádřil tak, že on osobně nemá žádný ekonomický zájem na tom, komu bude honitba pronajata, a že jej zajímají jen případné škody způsobené zvěří. Žalovaná 2) dále označila závěr soudu prvního stupně, že sjednáním opční doložky byly informační povinnost a právo člena honebního společenství ucházet se o nájem honitby, za absurdní, neboť v nájemní smlouvě bylo sjednáno opční právo na další desetileté období, tj. došlo by k prodloužení nájemní smlouvy pouze jednou o dalších 10 let, nikoliv tedy navždy. Za situace, kdy opční právo dosavadního nájemce zakotvuje pro honitby, jejichž držitelem je stát, přímo zákon o myslivosti v § 33 odst. 3, si lze jen těžko představit, že by z tohoto ustanovení mohlo být dovozeno, že pro honitby, jejichž držitelem není stát, nelze opční právo alespoň smluvně sjednat. K tomu žalovaná 2) odkázala na totožnou komentářovou literaturu jako výše, na skutečnost, že sjednání opční doložky je záležitostí, která se běžně ve smlouvách o nájmu honitby vyskytuje, a na zásadu smluvní volnosti, která je základním principem soukromého práva. Žalovaná 2) učinila totožný odvolací návrh, jako žalovaný 1).

16. Žalobce podal k odvoláním žalovaných obšírné vyjádření. Vyložil, že závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4005/2011 se vztahují pouze na tvrzení důvodů neplatnosti rozhodnutí valné hromady (honebního výboru) o uzavření smlouvy o nájmu honitby. Jedná se tak o zvláštní naléhavý právní zájem, který i po uplynutí zákonné lhůty dle § 22 odst. 8 ZoM umožňuje novému členu honebního společenstva úspěšně podat žalobu na určení neplatnosti nájemní smlouvy z důvodu vad v rozhodování příslušného orgánu o schválení smlouvy o nájmu honitby (tedy z důvodů, dle kterých by v zákonných lhůtách bylo možné napadnout platnost takového rozhodnutí dle § 22 odst. 8 ZoM), a to při souběžném tvrzení (i) formálního pochybení při uzavírání smlouvy a (ii) ekonomické nevýhodnosti nájemního vztahu (dále jen „Důvody dle Rozsudku NS“, „Zvláštní právní zájem“). Naproti tomu stojí obecný naléhavý právní zájem, při jehož prokázání může soud určit, zda tu právní poměr je či není, dle § 80 o.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

s. ř. Tento institut slouží k určení neexistence nájemního vztahu z důvodů nespočívajících ve vadách rozhodování příslušného orgánu. Jedná se například právě o situace, kdy takové rozhodování buď zcela absentuje nebo vady způsobující neexistenci nájemního vztahu nastaly mimo toto rozhodování (dále jen „Obecné důvody“, „Obecný právní zájem“). Obecné důvody neexistence nájemního vztahu namítané žalobcem jsou tyto: neexistence nájemního vztahu z důvodu neplatnosti nájemní smlouvy, která měla založit nájemní vztah, zapříčiněné tím, že jednání honebního výboru žalovaného 1), na němž se o ní mělo rozhodovat, se vůbec nekonalo, nájemní smlouva byla podepsána jednajícími osobami ve střetu zájmů a znění nájemní smlouvy nebylo vůbec schváleno honebním výborem. K úspěšnému tvrzení Obecných důvodů žalobce prokazuje svůj Obecný naléhavý právní zájem dle § 80 o. s. ř. K Důvodům dle Rozsudku NS pro určení neexistence nájemního vztahu žalobce tvrdí: formální pochybení spočívající v tom, že nebyl řádně svolán honební výbor, členové žalovaného 1) nebyli informováni o záměru pronajmout honitbu, se členy žalovaného 1) nebylo zacházeno rovněž, honební výbor o pronájmu honitby rozhodoval ve střetu zájmů, při rozhodování honebního výboru absentovalo znění nájemní smlouvy jeho schválení a konečně nepřiměřeně nízké nájemné. Kumulativní naplnění obou těchto důvodů pak zakládá zvláštní právní zájem ve smyslu Rozsudku NS. Žalobce se domnívá, že ač samotný výrok I rozsudku je správný, bylo prokázáno více důvodů neplatnosti. Platí však, že pro určení neexistence nájemního vztahu stačí prokázání, byť i jednoho z těchto důvodů, bez ohledu na to, zda Obecného důvodu či Zvláštního důvodu. Žalobce je nadále přesvědčen, že se dne 13. 3. 2024 nekonalo jednání honebního výboru. Zjevně antedatovaný zápis z jednání honebního výboru nemůže obstát vedle rozporů ve výpovědích honebního starosty žalovaného 1) a žalovaného 2 o průběhu jednání honebního výboru, jejich počtu, existenci pořadí, kritérií pro výběr nájemce honitby a o tom, kdo připravoval nájemní smlouvu. Pokud soud žalobci vyčítá, že pravost zápisu z jednání honebního výboru relevantně nezpochybnil, žalobce již ve svém koncentračním vyjádření ze dne 30. 5. 2025 uváděl, že je velmi zarážející, že až do jednání před soudem prvního stupně dne 27. 3. 2025 nebyl zápis z jednání honebního výboru ani zmíněn. Na onom jednání byl tento zápis teprve fyzicky předložen opatrovnící žalovaného 1), která jej však nemohla obdržet od nikoho jiného, než od zaměstnanců žalovaného 2), kteří jsou zároveň členy honebního výboru žalovaného 1). Honební ve své výpovědi tvrdil, že existenci zápisu honebního výboru v březnu 2024 dokládá jistý e-mail. Žalobce soudu navrhl, aby od žalovaného 1) tento e-mail vyžádal, což soud neučinil a nyní nepochopitelně přenáší povinnost prokázat pravost důkazu předloženého žalovaným 1) na žalobce. Žalobce zůstává s podivem, že soud bez dalšího přisvědčil pravosti zápisu z jednání honebního výboru, když v řízení vyvstaly důvodné pochybnosti i o pravosti a obsahu jiných dokumentů předložených žalovanými, jako například čestné prohlášení nebo dopis žalovaného 2) ze dne 23. 11. 2023. Žalobce dále podpořil správnost závěru soudu o střetu zájmů a žalovaného 1) poukazem na ty části jejich výpovědí, z nichž podle žalobce vyplývá, že jejich zájemem bude primárně blaho žalovaného 2), což je jasně v rozporu se zájmy žalovaného 1). Tím došlo k porušení § 437 odst. 1 (zákaz střetu zájmů při zastoupení) a § 159 odst. 1 (povinnost loajality člena statutárního orgánu) o. z. Takovýto způsob zastoupení žalovaného 1) při podpisu nájemní smlouvy způsobuje její neplatnost. Zákon vyžaduje, aby honební výbor schválil nájemní smlouvu, tedy její konkrétní znění, nikoliv pouze vybral uživatele honitby, přičemž z údajného zápisu z jednání honebního výboru ze dne 13. 3. 2024 vyplývá pouze skutečnost, že byla vybrána nabídka žalované 2) a o vzorové smlouvě není ani zmínka. Z dokazování tedy zcela jasně vyplývá, že honebním výborem nebylo rozhodováno o konkrétním nebo alespoň vzorovém znění smlouvy, jak to předpokládá § 22 odst. 2 a § 23 odst. 1 zákona o myslivosti. Honební tak podepsal neschválenou smlouvu. Neplatnost nájemní smlouvy v případě absence zákonem vyžadovaného souhlasu s jejím zněním ve spojení s přenosem na honební výbor dle § 21 odst. 2 stanoví výslovně § 23 odst. 1 zákona o myslivosti, a to pod sankcí

neplatnosti ze zákona. Žalobce prokázal, že mu svědčí obecný naléhavý právní zájem na určení neexistence nájemního vztahu dle § 80 o. s. ř., a to jak z pozice člena žalovaného 1), tak z pozice vlastníka pozemku v honitbě. Bylo prokázáno, že žalobce zakoupil pozemek v honitbě a stal se členem žalovaného 1), protože má vztah k lesnictví a hodlá se stát myslivcem s aktivním výkonem práva myslivosti. Cítí se dotčen špatným a nebezpečným výkonem práva myslivosti žalovaným 2), jenž vychází z nezákonně a pochybným způsobem uzavřené nevýhodné nájemní smlouvy mezi žalovanými, a usiluje o řádné hospodaření v honitbě, prevenci škod na zemědělských a lesních pozemcích a správnou péči o honitbu. Zároveň má jako člen žalovaného 1) zájem na výši nájemného a na tom, aby nájemní smlouva byla uzavřena zákonně, v souladu se stanovami žalovaného 1) a bez vad, jež by způsobily její neplatnost. V řízení bylo prokázáno, že žalovaný 2) neplnil povinnosti nájemce, ačkoliv jeho kompetentnost měla být jedním z hlavních kritérií výběru. Myslivecká zařízení jsou v havarijním stavu, posedy i kazatelny zchátralé, krmelce prázdné, což svědčí o nezájmu žalovaného 2) o honitbu. Přesto honební starosta i generální ředitelka tvrdili, že náklady dosáhly desetitisíců až půl milionu korun. Kdyby k tomu soud neodmítl provést důkazy, bylo by prokázáno, že žalovaný 2) k údržbě ani rozvoji honitby nepřispěl a svým jednáním ohrožuje zdraví i majetek osob. Honební starosta odůvodnil výběr žalovaného 2) jeho zkušeností s oborou o výměře 11 ha, což je ve srovnání s honitbou 1 135 ha zcela nesrovnatelné. Navíc vypověděl, že pouze dva členové žalovaného 2) mají lovecký lístek, ačkoli obdobné údaje u jiných uchazečů nebyly zjišťovány. Výběr žalovaného 2) tak proběhl diskriminačně, bez posouzení ostatních nabídek. Žalobce má pochybnosti o zkušenostech honebního starosty a má za to, že při řádném postupu by byl vybrán vhodnější nájemce. Žalobce nedával žádné podněty ke zlepšení hospodaření v honitbě, neboť se domnívá, že nájemní vztah mezi žalovanými pro neplatnost nájemní smlouvy neexistuje. Žalobce tak směřuje k vyřešení situace novým výběrovým řízením, kterým může být vybrán opět žalovaný 2, avšak za podmínek výhodnějších pro žalovaného 1) a při odstranění stávající právní nejistoty. Žalobce hodnotí postup při výběru nájemce honitby jako rozporný s povinností jednat s péčí řádného hospodáře dle § 24 odst. 4 a § 23 odst. 5 zákona o myslivosti, když nesouhlasí s tím, že byla přijata nabídka výrazně nižší než ostatní, a to bez informování členů či zohlednění dalších kritérií. Je zjevné, že vítězný zájemce byl v tomto „výběrovém řízení“ určen předem a jiné varianty ani nebyly zvažovány. Svůj obecný naléhavý právní zájem na určení neexistence nájemního vztahu žalobce podepřel odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž podání žaloby o určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, není omezeno žádnou lhůtou, podstatné je pouze to, aby naléhavý právní zájem na žádaném určení byl dán i v době rozhodování soudu. Nejistota ohledně existence nájemního vztahu má zásadní vliv jak na fungování žalovaného 1), tak i na jednotlivé členy, kteří by se mohli o nájem ucházet. Uvádí-li žalovaní, že je žalobce motivován snahou pana [REDAKCE] získat povolenku k lovu, jedná se o ničím nepodložené domněnky, které žalobce odmítá a žalovaní ničím neprokazují. Žalobce dále zdůraznil, že honební výbor od valné hromady dostává přenesením rozhodování o nájmu honitby velkou míru důvěry, je však třeba umožnit takovéto rozhodování kontrolovat, neboť je stále pouze jen statutárním, nikoliv nejvyšším orgánem honebního společenstva. To by bylo možné jen těžko zajistit, nevěděli-li by členové honebního společenstva o tom, že honební výbor bude jednat a o čem. Obdobně jako povinnost informovat členy o jednání honebního výboru je i informační povinnost o záměru pronajmout honitbu v souladu s principem ulehčení procesu rozhodování přenesením rozhodování z valné hromady na honební výbor. Žalobce se shodně se soudem prvního stupně a další judikaturou nižších soudů domnívá, že právo přednostního užívání honitby dle § 32 odst. 2 zákona o myslivosti by bylo bez informační povinnosti honebního výboru bezobsažné. Nerelevantním je i tvrzení žalovaného 1), že ti, kdo o nájem honitby měli zájem, svou nabídku podali a nikdo jiný se dosud neozval, že by došlo k porušení jeho práv, když naprostá většina členů honebního společenstva jsou právní laikové a o této informační povinnosti pravděpodobně netuší. Porušením právní povinnosti dle § 22 odst. 2 zákona o

myslivosti honební výbor zatížil nájemní smlouvu formální vadou, která sama o sobě může způsobit její neplatnost, čehož se členové žalovaného 1) mohli domáhat dle § 22 odst. 8 zákona o myslivosti nebo noví členové stále mohou za splnění podmínek dle Rozsudku NS. V případě více zájemců z řad členů žalovaného 1) jeho stanovy v čl. 8 odst. 1 umožňují stanovit kritéria pro výběr nájemce. V řízení nebylo prokázáno, že by takováto kritéria někdy stanovena byla. Jediné, na čem se členové výboru shodli, bylo kritérium výměry pozemků v honitbě, tedy jediné kritérium, ve kterém mohl žalovaný 2) předčít ostatní zájemce. Nebylo ani odůvodněno, proč bylo vybráno právě toto kritérium na úkor ostatních, pro hospodaření v honitbě relevantnějších. Žalobce se domnívá, že kritérium výměry pozemků bylo účelově dodatečně členy honebního výboru při jejich výsleších uvedeno právě proto, aby mohli odůvodnit uzavření nájmu právě s žalovaným 2). Tím došlo k bezdůvodnému zvýhodnění jednoho člena na úkor ostatních, čímž honební výbor porušil povinnost rovného zacházení se všemi členy podle § 212 odst. 1 věty druhé o. z. Žalobce tudíž nesouhlasí se závěrem soudu, že je bezpředmětná jeho argumentace, že žalovaný 1) měl bezdůvodně upřednostnit jednoho svého člena oproti členu jinému. Stejně tak žalobce nesouhlasí se závěrem soudu, že skutečnost, že „zvířet“ nájemce, který nepředložil nejvyšší cenovou nabídku, nemá bez dalšího za následek závěr o porušení povinnosti péče řádného hospodáře. V této konkrétní věci totiž nebyly vůbec zohledněny ostatní nabídky, což svědčí o záměru honebního výboru pronajmout honitbu právě a jenom žalované 2). Honební výbor tak nejednal ani informovaně, ani v obhajitelném zájmu žalovaného 1), čímž porušil svou povinnost péče řádného hospodáře. Tím byla způsobena žalovanému 1) ekonomická škoda, neboť honební výbor přijal podstatně nižší nabídku a zároveň nedošlo ke zlepšení mysliveckého hospodaření v honitbě. V kontextu daného případu, kdy jeden ze zájemců nabízel 3,5 x vyšší nájemné než žalovaná 2) a byl minimálně stejně kvalifikovaný k mysliveckému hospodaření v honitbě, došlo ke sjednání nepřiměřeně nízkého nájemného. Nedá se přisvědčit ani tomu, že by se jednalo o politické rozhodnutí, když ve světle toho, že o výběru nájemce rozhodovaly osoby ve střetu zájmů, by měla hrát objektivita rozhodování nejvyšší roli. Soud si tak v tomto ohledu protiřečí. Na závěr žalobce shrnul, že v řízení před soudem prvního stupně jednoznačně prokázal svůj právní zájem, a to jak z obecných důvodů podle § 80 o. s. ř., tak i ze zvláštních důvodů dle Rozsudku NS. Výrok I rozsudku soudu prvního stupně je správný, neboť správně shledal část žalobcem tvrzených důvodů neplatnosti nájemní smlouvy. Žalobce je přitom přesvědčen, že byly naplněny i další jím tvrzené důvody neexistence nájemního vztahu, jak je výše rozvedl. To ovšem nezpůsobuje nesprávnost celkového závěru soudu o neexistenci nájemního vztahu z důvodu neplatnosti nájemní smlouvy, neboť naplněním, byť i jednoho z obecných důvodů (v tomto případě, že znění nájemní smlouvy nebylo vůbec schváleno), nebo jednoho ze zvláštních důvodů ve spojitosti s nepřiměřeně nízkým nájemným, zakládá neplatnost nájemní smlouvy a neexistenci nájemního vztahu.

17. Obě odvolání byla podána včas osobami k odvolání oprávněnými (§ 201, § 204 o. s. ř.), přičemž obě obsahují způsobitelné odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Odvolací soud proto při veřejném jednání přezkoumal jimi napadený rozsudek včetně jemu předcházejícího řízení, a to i z důvodů v nich výslovně neuplatněných (§ 212a odst. 1, § 205 odst. 2 o. s. ř.). Obě odvolání shledal opodstatněnými.
18. Odvolací soud nejprve ověřil, zda řízení před soudem prvního stupně netrpí některou ze zmatečnostních vad vyjmenovaných v § 212a odst. 5 o. s. ř., případně jinými vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žádné takové vady neshledal, když účastníci sami vady řízení ani netvrdili.
19. Po přezkumu skutkového stavu věci zjištěného soudem prvního stupně dospěl odvolací soud k závěru, že tento byl zjištěn správně, tzn. rozsah jeho skutkových zjištění umožňuje úplné právní posouzení věci, jednotlivá skutková zjištění, jak jsou popsána pod body 4 – 24 jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

rozsudku, plně odpovídají obsahu provedených důkazů a jeho logický, precizní a přesvědčivý závěr o skutkovém stavu věci popsany pod body 25 -29 jeho rozsudku byl přijat na základě hodnocení jím provedených důkazů jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech, tedy plně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.). Odvolací soud proto plně odkazuje na skutkovou část odůvodnění jeho rozsudku. Ve vztahu k odvoláním žalovaných současně dodává, že byť formálně směřovala i proti skutkovým závěrům soudu prvního stupně, ve skutečnosti napadala pouze právní závěry, které soud na jejich základě přijal. Nesprávné skutkové závěry tak vytýkal soudu prvního stupně pouze žalobce, když měl za to, že důvodů neplatnosti předmětné nájemní smlouvy bylo ještě více, než jak k nim dospěl soud prvního stupně. Z obsahu jeho vyjádření se přitom podává, že žalobce uplatňuje argumentaci, kterou uplatnil již v prvoinstančním řízení a se kterou se soud prvního stupně v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku přesvědčivě vypořádal. Navíc posouzení dílčích skutkových otázek soudem prvního stupně odlišně od žalobce nebylo pro právní posouzení věci zásadní, jak bude vysvětleno níže.

20. V rámci přezkumu správnosti právních závěrů soudu prvního stupně se odvolací soud shodně jako tento soud nejprve věnoval otázce existence naléhavého právního zájmu žalobce na jím žádaném určení neexistence nájemního vztahu plynoucího z nájemní smlouvy uzavřené mezi žalovanými dne 15. 4. 2024. Na rozdíl od něho dospěl k závěru, že naléhavý právní zájem žalobce na jím žádaném určení není dán.
21. *Podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.*
22. *Podle § 12 o. z. každý, kdo se cítí ve svém právu zkrácen, může se domáhat ochrany u orgánu vykonávajícího veřejnou moc (dále jen „orgán veřejné moci“. Není-li v zákoně stanoveno něco jiného, je tímto orgánem veřejné moci soud.*
23. *Podle § 21 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti do působnosti valné hromady náleží mimo jiné rozhodovat o způsobu využití společenské honitby, včetně uzavření, změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby. Podle § 21 odst. 2 zákona o myslivosti valná hromada může přenést působnost podle odstavce 1 písm. c) na honební výbor.*
24. *Podle § 22 odst. 8 zákona o myslivosti považuje-li člen honebního společenstva rozhodnutí valné hromady za nezákonné nebo odporující stanovám, může se do 15 dnů ode dne, kdy se o rozhodnutí dozvěděl, nejpozději však do 3 měsíců od konání valné hromady, domáhat, aby soud vyslovil neplatnost rozhodnutí valné hromady, jinak jeho právo zaniká.*
25. *Podle § 80 o. s. ř. určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.*
26. Soud prvního stupně při zkoumání naléhavého právního zájmu žalobce na požadovaném určení správně dospěl k závěru, že i po uplynutí lhůty stanovené v § 22 odst. 8 zákona o myslivosti má člen honebního společenstva možnost obrany proti rozhodnutí valné hromady, případně proti rozhodnutí honebního výboru vydanému v rámci příslušnosti přenesené na něho podle § 21 odst. 2 zákona o myslivosti. Uplatnění zásady spolkové autonomie totiž nemůže mít za následek, že bude členům spolku mimo režim přezkumu platnosti rozhodnutí orgánu spolku bez dalšího upřena ochrana jejich soukromých práv souvisejících s členstvím ve spolku. K obraně těchto jejich práv slouží právě určovací žaloba podle § 80 o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2022 sp. zn. 27 Cdo 3109/2021). Předpokladem věcného projednání takovéto určovací žaloby však musí být prokázání existence naléhavého právního zájmu na požadovaném určení, který je ve spolkových poměrech definován jako „ochrana soukromých práv souvisejících se členstvím ve spolku“. V poměrech honebního společenstva pak tento naléhavý právní zájem definoval Nejvyšší soud v soudem prvního stupně odkazovaném rozsudku ze dne 11. 4.

2012 sp. zn. 28 Cdo 4005/2011, a to konkrétně ve vztahu k žalobci, který nebyl v době rozhodnutí valné hromady o nájemní smlouvě k pozemkům členem honebního společenstva a neměl reálnou možnost napadnout toto rozhodnutí v zákonné lhůtě. Nejvyšší soud stanovil pro takový případ především podmínku včasnosti žaloby, a to tak, že lze přiznat naléhavý právní zájem na žalobě o určení neplatnosti nájemní smlouvy, byla-li podána v přiměřené době po vzniku členství a uplynutí lhůty podle § 22 odst. 8 zákona o myslivosti. Současně vyslovil tento závěr: „*Skutečnosti plynoucí ze zákona, a to ručení člena honebního společenstva za jeho závazky celým svým majetkem a vlastnické právo člena společenstva k pozemku sdruženému v honitbě, nemohou samy o sobě založit dostatečný důvod pro přiznání naléhavého právního zájmu na určení neplatnosti nájemní smlouvy k pozemkům v honitbě za stavu, kdy ke schválení této smlouvy valnou hromadou došlo ještě před vznikem jeho členství. Naléhavý právní zájem však může být založen **souběžným tvrzením** o formálních vadách rozhodování valné hromady a o tom, že honební společenstvo pronajalo honitbu za nepřiměřeně nízké nájemné, čímž měly být poškozeny hospodářské zájmy společenstva*“.

27. V předložené věci nebylo sporu o tom, že v době uzavření smlouvy o nájmu honitby mezi žalovanými, tedy ke dni 15. 4. 2024, žalobce nebyl členem žalovaného 1), objektivně tedy neměl jinou možnost, jak jinak brojit proti dle jeho závěru nezákonně uzavřené smlouvě, než podáním určovací žaloby podle § 80 o. s. ř. V těchto souvislostech odvolací soud považuje za nezbytné uvést ve vztahu k ve vyjádření žalobce obsažené teorii „obecného“ a „zvláštního“ zájmu na jím žádaném určení, že takovéto dělení nemá oporu v zákoně. Žalobce podal určovací žalobu podle § 80 o. s. ř., ohledně níž se samozřejmě uplatní ustálené obecné judikatorní závěry, podle nichž naléhavý právní zájem o určení právního poměru nebo práva je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce nebo kde by se bez tohoto určení stalo jeho právní postavení nejistým. S ohledem na výše popsané judikatorní závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012 sp. zn. 28 Cdo 4005/2011 však byl podmínkou pro vyslovení žalobcem žádaného určení neplatnosti předmětné nájemní smlouvy průkaz souběžného splnění všech tří podmínek pro vydání takového rozhodnutí, jimiž jsou 1) formální vady rozhodování valné hromady, resp. honebního výboru, 2) pronájem honitby za nepřiměřeně nízké nájemné, jímž byly 3) poškozeny hospodářské zájmy společenstva. Tímto způsobem byl vymezen rozsah dokazování před soudem prvního stupně, po jehož provedení bylo jeho úkolem posoudit, zda jsou všechny tři výše uvedené podmínky pro určení žalobcem žádané neplatnosti nájemní smlouvy ze dne 15. 4. 2024 splněny či nikoli. Teprve v případě, že by byl opodstatněn závěr o jejich souběžném plnění, by bylo možno žalobě vyhovět rozhodnutím o určení neexistence nájemního vztahu plynoucího z předmětné smlouvy. Jakýkoli jiný způsob výkladu vazby mezi ustanovením § 80 o. s. ř. a závěry vyslovenými ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího soudu by vedl k bezprecedentnímu nabourání právní jistoty nejen členů honebního společenstva, ale i třetích osob, neboť by připouštěl, aby bylo jakékoli rozhodnutí spolkových orgánů přes uplynutí zákonné lhůty stanovené na ochranu člena každého spolku v § 259 o. z. a v § 22 odst. 8 zákona o myslivosti výslovně na ochranu člena honebního společenstva kdykoli zpochybněno novým členem tohoto spolku. Logicky tak musí být stanoveny mantinely, v nichž bude poskytnuta ochrana soukromých práv nového člena spolku souvisejících s jeho členstvím ve spolku, čímž se současně předchází žalobám šikanózní povahy, jejíž rysy evidentně nese i žaloba v předložené věci.
28. Soud prvního stupně ve vztahu ke splnění podmínek pro vyslovení žalobcem žádaného určení dospěl k závěru, že k pronajmutí honitby za nepřiměřeně nízké nájemné nedošlo, neboť nájemné bylo v nájemní smlouvě ze dne 15. 4. 2024 sjednáno ve výši přesahující nájemné, jež je obvyklé v místě a čase. Již tímto závěrem byl podle přesvědčení odvolacího soudu vyloučen závěr o poškození hospodářských zájmů žalovaného, neboť existenci tohoto poškození je podle jazykové formulace závěrů Nejvyššího soudu třeba zkoumat právě ve vazbě na nepřiměřeně nízké nájemné. Soud prvního stupně se této otázce věnoval ještě šířeji, přičemž

dospěl k závěru, že výběr nájemce, který nenavrhl nejvyšší nájemné, nemá bez dalšího za následek závěr o porušení povinnosti péče řádného hospodáře. Soud prvního stupně tedy shledal jako naplněnou pouze první podmínku, kterou je existence formálních vad při rozhodování honebního výboru žalovaného 1). Přes správný závěr o nesplnění nejméně dvou ze tří kumulativně stanovených podmínek pro dovození naléhavého právního zájmu žalobce na žádaném určení poté chybně dovodil, že naléhavý právní zájem žalobce na žádaném určení je dán, a žalobě nesprávně vyhověl. Nepodařilo-li se totiž žalobci prokázat souběžné splnění všech tří podmínek vyžadovaných pro jím žádané určení, měla být žaloba zamítnuta. V praktických poměrech vztahu žalobce a žalovaného 1) to znamená tolik, že byt' soud shledal formální vady při rozhodování honebního výboru o výběru nového nájemce honitby a o uzavření nájemní smlouvy s ním, nemůže tato skutečnost převážet nad požadavkem právní jistoty členů honebního společenství i třetích osob, v to počítaje zejména nového nájemce honitby, odůvodněném okolností, že žádný z tehdejších členů žalovaného 1) se v zákonné lhůtě nedovolal u soudu neplatnosti rozhodnutí honebního výboru o výběru nového nájemce honitby, ve spojení s okolností, že byt' při rozhodování honebního výboru o výběru nového nájemce honitby došlo k formálním vadám, nenastala situace, že by byla honitba pronajata za nepřiměřeně nízké nájemné, a to ke škodě hospodářských zájmů honebního společenství.

29. S ohledem na shora popsané závěry odvolací soud podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I tak, že žalobu o určení, že nájemní vztah plynoucí ze smlouvy o nájmu honitby uzavřené dne 15. 4. 2024 mezi žalovaným 1) a žalovanou 2) neexistuje, zamítl (výrok I).
30. Jestliže odvolací soud dospěl k závěru, že není dán naléhavý právní zájem žalobce na požadovaném určení, není nezbytné se blíže zabývat dalšími námitkami žalovaných, které uplatnili proti dílčím závěrům soudu prvního stupně ve věci samé, tím spíše za situace, kdy otázky související s informovaností členů honebního společenství o záměru honebního výboru vybrat nového nájemce honitby nebyly dosud řešeny v judikatuře Nejvyššího soudu. Odvolací soud však považuje za nezbytné vyslovit právní názor ve vztahu k argumentu žalovaných, že i pokud by byl dovozen střet zájmů [redacted] a [redacted] honebního výboru žalovaného 1) při výběru nájemce honitby a následném uzavření nájemní smlouvy se žalovanou 2), případně i formální pochybení honebního výboru v procesu výběru nového nájemce honitby, měly by být aplikovány závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2015 sp. zn. 28 Cdo 5299/2014, dle nichž i v případě střetu individuálního zájmu člena honebního společenstva s kolektivním zájmem honebního společenstva lze v odůvodněných případech upřednostnit obecnější zájem této korporace na stabilitě jejích poměrů (stejně tak jako ochranu dobré víry třetích osob, jež by zásadně neměla být dotčena vnitřními spory korporace). Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že v předložené věci existují důvody, pro které je namíste upřednostnit zájem žalovaného 1) na stabilitě jeho poměrů a zájem na ochraně dobré víry třetích osob. Pokud se jedná o otázku střetu zájmů [redacted] honebního výboru žalovaného 1) [redacted] a jeho [redacted], úprava přijatá novým občanským zákoníkem je oproti předchozí úpravě přísnější, neboť z dikce § 437 odst. 1 o. z. vyplývá, že rozpor mezi zájmem zákonného zástupce a zastoupeného vede k nemožnosti zastoupení jako takového. Důsledkem nedostatku zástupčího oprávnění zástupce způsobeného nedovoleným střetem zájmů však není neplatnost předmětného právního jednání, jak chybně dovodil soud prvního stupně (viz bod 53 odůvodnění jeho rozsudku).
31. Otázky spojené s jednáním statutárního orgánu právnické osoby učiněným ve střetu zájmů řešil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 5. 10. 2022 sp. zn. 31 Cdo 1640/2022 uveřejněném pod č. 54/2023 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, v němž vyslovil tyto právní závěry: „1. *Jedná-li zástupce, jehož zájmy jsou ve střetu se zájmy zastoupeného, je tímto jednáním zastoupený vázán vždy, byla-li třetí osoba (s níž zástupce jednal) v dobré víře, že zástupci svědčí zástupčí oprávnění (že mezi zájmy*
Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

zástupce a zájmy zastoupeného není rozpor, popř. že existující rozpor neomezuje zástupčí oprávnění zástupce). 2. *Není-li třetí osoba v dobré víře, není zastoupený jednáním zástupce vázán může je však v souladu s § 440 o. z. dodatečně schválit (ratihabovat).* 3. *Nedostatek zástupčího oprávnění zástupce (způsobeného nedovoleným střetem zájmů) se zastoupený dovolá ve smyslu § 437 odst. 2 věty první o. z. tím, že právní jednání bez zbytečného odkladu dodatečně neschválí.* “V poměrech souzené věci by bylo v případě střetu zájmů [redacted] aplikovat závěry vyslovené v první větě č. 2, což by znamenalo, že pokud by měl být žalobce jimi uzavřenou nájemní smlouvou, v níž každý z nich jednal za jednu ze smluvních stran, musela by jejich jednání dodatečně schválit valná hromada žalovaného 1), a dokud by se tak nestalo, nájemní smlouva by ho nezavazovala. Takováto ratihabice není omezena žádnou lhůtou, proto tak může valná hromada žalovaného učinit v zájmu právní jistoty kdykoli. Odvolací soud současně uzavírá, že na základě skutkového stavu věci zjištěného již soudem prvního stupně nesdílí jeho právní závěr, že „byť [redacted] [redacted] oba shodně vypověděli, že ze strany svého zaměstnavatele, žalované 2, nepocíťovali žádný tlak na to, aby jako zástupci žalovaného 1) vybrali jako nájemce honitby právě žalovanou 2), již z povahy věci je zřejmé, že byli ve vcelku intenzivním střetu zájmů“ (viz bod 51 odůvodnění přezkoumávaného rozsudku). Jestliže totiž soud prvního stupně na základě hodnocení všech provedených důkazů dospěl k závěru, že výběr žalované 2) jako nového nájemce honitby byl zcela v souladu s ekonomickými zájmy žalovaného 1), podle přesvědčení odvolacího soudu se přiči zásadám logického uvažování jeho závěr, že [redacted] [redacted] jako dva ze tří členů honebního výboru žalovaného 1) vybrali jako nájemce žalovanou 2) nikoli v nejlepším zájmu žalovaného 1), ale že se v rozporu s jeho zájmy zasadili o výběr jejich zaměstnavatele, tj. žalované 2). Odvolací soud naopak sdílí názor žalované 2), že je třeba rozlišovat, zda se jedná o personální propojení „zdravé“ či „nezdravé“, a že v předložené věci se evidentně jedná o personální propojení zdravé, o čemž svědčí již samotné rozhodnutí valné hromady žalované 1) konané dne 23. 11. 2022, na níž byli jako [redacted] a [redacted] žalovaného 1) většinou hlasů členů honebního společenství zvoleni [redacted], a to při vědomí jejich zaměstnaneckého poměru vůči žalované 2) a dokonce i při vědomí okolnosti, že žádný z nich nebyl k tomuto datu členem žalovaného 1). Odvolací soud proto na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že [redacted] se v procesu výběru nového nájemce honitby završeném uzavřením nájemní smlouvy ze dne 15. 4. 2024 ve střetu zájmů nenacházeli.

32. Odvolací soud dále s ohledem na výše popsané skutkové okolnosti věci a na jejich základě přijaté právní závěry sdílí právní názor žalovaných, že i v případě, kdy by měla být dovozena neplatnost nájemní smlouvy uzavřené dne 15. 4. 2024 mezi žalovanými, přičemž by neobstál jeho právní názor o nezbytnosti kumulativního splnění všech tří podmínek vymezených rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012 sp. zn. 28 Cdo 4005/2011 pro existenci naléhavého právního zájmu na určení neexistence nájemního vztahu mezi žalovanými dle nájemní smlouvy ze dne 15. 4. 2024, by nebylo namístě žalobě vyhovět, neboť by byly dány důvody k upřednostnění obecnějšího zájmu žalovaného 1) na stabilitě jeho poměrů.
33. Současně se změnou rozsudku soudu prvního stupně odvolací soud znovu rozhodl o náhradě nákladů před ním (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že s ohledem na konečný výsledek sporu v tomto řízení plně uspěli žalovaní, podle § 142 odst. 1 o. s. ř. bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce nahradit jim náklady vzniklé v souvislosti s jejich právním zastoupením.
34. Žalovaný 1) byl v první fázi řízení před okresním soudem zastoupen společně se žalovaným 2) jeho stávající advokátkou. Na nákladech tohoto zastoupení vynaložil na odměně advokátky za 2 úkony právní služby při společném zastoupení podle vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen AT), a to za převzetí zastoupení a seps vyjádření 2x 2 000 Kč (odměna v sazbě 2 500 Kč stanovené dle § 9 odst. 3 písm a) AT byla podle § 12 odst. 4 AT snížena o 20 %). K této odměně náleží poloviční podíl na 2 paušálních náhradách v sazbě 300 Kč (§ 13 odst. 4 AT), tedy 300 Kč. Za úkon právní služby spočívající v účasti na jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

konaném dne 3. 3. 2025 náleží podle týchž ustanovení, avšak ve znění účinném od 1. 1. 2025, na odměně advokátky 3 700 Kč a poloviční podíl na náhradě za ztrátu času v rozsahu 9 půlhodin po 150 Kč (§ 14 odst. 3 AT), z celkové částky 1 350 Kč tedy 675 Kč. K součtu těchto částek ve výši 8 900 Kč je třeba připočíst náhradu DPH v sazbě 21 %, jejímž je tehdejší advokátka žalovaného 1) plátcem (§ 137 odst. 3 o. s. ř.), tedy částku 1 869 Kč. K nákladům žalovaného 1) vynaloženým před okresním soudem náleží též polovina cestovného jeho tehdejší advokátky, které činilo celkem 1 047,56 Kč za 1 jízdu na trase [redacted]-Hradec Králové o délce 133 km při použití automobilu Toyota [redacted] se spotřebou 5/80 l benzínu 95 oktanů v ceně 35,80 Kč/l, amortizací 5,80 Kč/km. Každému ze žalovaných náleží náhrada ½ celkového cestovného, tedy tato částka. Náklady žalovaného 1) před soudem prvního stupně za dobu před ustanovením jeho opatrovnice tak činí 11 816,56 Kč (8 900 + 1 869 + 1 047,56). Vzhledem k tomu, že aktuálně není zastoupen advokátkou na základě plné moci, neuplatní se ohledně určení platebního místa ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř., a proto byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady v této výši k rukám žalovaného 1). Lhůta k plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o. s. ř. (výrok II).

35. Náklady vynaložené v řízení před okresním soudem žalovanou 2) činí na odměně advokátky za 2 úkony právní služby při společném zastoupení za účinnosti vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen AT), a to za převzetí zastoupení a seps vyjádření taktéž 2x 2 000 Kč (odměna v sazbě 2 500 Kč stanovené dle § 9 odst. 3 písm a) AT byla podle § 12 odst. 4 AT snížena o 20 %), k této odměně náleží poloviční podíl na 2 paušálních náhradách v sazbě 300 Kč (§ 13 odst. 4 AT), tedy 300 Kč. Za úkon právní služby spočívající v účasti na jednání konaném dne 3. 3. 2025 náleží podle § 12 odst. 2 AT ve znění účinném od 1. 1. 2025 na odměně advokátky 2 960 Kč a poloviční podíl na náhradě za ztrátu času v rozsahu 9 půlhodin po 150 Kč (§ 14 odst. 3 AT), z celkové částky 1 350 Kč tedy 675 Kč. Další úkony právní služby provedla advokátka žalované 2) již jen pouze pro ni. Jedná se o 1 úkon honorovaný v souladu s vyúčtováním advokátky poloviční sazbou odměny, tedy částkou 1 850 Kč, spočívající v duplice ze dne 25. 3. 2025 a o 4 úkony honorované plnou sazbou odměny 3 700 Kč, a to účast u jednání dne 27. 3. 2025 a dne 9. 6. 2025, vyjádření ze dne 5. 6. 2025 a písemný závěrečný návrh. Za sdělení ze dne 27. 5. 2025 nebyla požadovaná odměna přiznána, neboť se jednalo pouze o oznámení, že na žádost soudu ze dne 2. 5. 2025 bude s ohledem na zásadu hospodárnosti reagovat pouze žalovaný 1), a nikoli o podání vztahující se k věci samé nebo k procesnímu postupu v ní. K odměně za 5 úkonů právní služby náleží 5x paušální náhrada hotových výdajů v sazbě 450 Kč (§ 13 odst. 4 AT). Náhrada za ztrátu času jízdou ke dvěma jednáním soudu za 2x9 půlhodin, tedy za 18 půlhodin v sazbě 150 Kč činí 2 700 Kč. K součtu položek výše v celkové výši 25 610 Kč náleží náhrada DPH v sazbě 21 %, tedy 5 378,10 Kč. Na cestovním ke dvěma jednáním okresního soud vynaložila zástupkyně žalované 2) na trase [redacted] – [redacted] a zpět, tzn. 4x 133 km, 4x 1 047,56 Kč, celkem 5 237,80 Kč, a to při použití totožného vozidla jako dne 3. 3. 2025. Součet všech těchto nákladových položek činí 36 225,90 Kč. Lhůta k zaplacení této částky byla žalobci uložena podle § 160 odst. 1 o. s. ř., určení platebního místa se opírá o § 149 odst. 1 o. s. ř. (výrok III).
36. Žalobce je podle § 142 odst. 1 o. s. ř. povinen nahradit taktéž náklady žalovaného 1) vzniklé na jeho straně v řízení před soudy obou stupňů v souvislosti s tím, že byl zastoupen opatrovníkem, který mu byl ustanoven soudem. Při rozhodování o těchto nákladech řízení je nutno postupovat dle § 149 odst. 2 o. s. ř. Žalobce je v tomto případě povinen nahradit náklady připadající podle zásady úspěchu ve věci žalovanému na účet státu (viz rozsudek Nejvyššího soudu z 15. 12. 2009 sp. zn. 21 Cdo 1997/2008 uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 109/2009). V daném případě však dosud není známa výše odměny a náhrady hotových výdajů ustanovené advokátky, kterou stát vyplatí. O ní rozhodne soud prvního stupně teprve v budoucnu, po pravomocném skončení tohoto řízení. Odvolací soud proto nyní rozhodl pouze o základu náhrady nákladů řízení s tím, že její výši určí soud

prvního stupně samostatným usnesením, proti němuž bude žalobci svědčit právo odvolání. Proto bylo rozhodnuto, že žalobce je povinen nahradit žalovanému 1) na účet České republiky – Okresního soudu v Jičíně náklady řízení před okresním a krajským soudem vzniklé v souvislosti s jeho zastoupením ustanoveným opatrovníkem, jejichž výše bude určena samostatným usnesením Okresního soudu v Jičíně, a to do tří dnů od právní moci uvedeného usnesení (výrok IV).

37. Žalobce je podle výsledku řízení povinen nahradit žalované 2) taktéž náklady odvolacího řízení. Ty spočívají v odměně jeho advokátky za 2 úkony právní služby v sazbě 3 700 Kč (odvolání, účast u odvolacího jednání), k níž náleží 2x paušální náhrada hotových výloh po 450 Kč, a v náhradě za ztrátu času za celkem 8 půlhodin po 150 Kč v celkové výši 1 200 Kč. K součtu těchto částek náleží DPH v sazbě 21 %, tedy částka 2 074,28 Kč. K nákladům žalované 2) náleží dále cestovné na trase [redacted] – Hradec Králové a zpět, tj. 2x 110 km při použití automobilu Toyota [redacted] se spotřebou 5/80 l benzínu 95 oktanů v ceně 35,80 Kč/l, amortizací 5,80 Kč/km ve výši 2x 866,40 Kč, celkem 1 732,80 Kč. Na nákladech právního zastoupení tak žalované 2) náleží 13 227,81 Kč a spolu se soudním poplatkem z odvolání v sazbě 2 000 Kč tyto náklady činí 15 227,81 Kč. Lhůta k jejich zaplacení byla žalobci uložena podle § 160 odst. 1 o. s. ř., určení platebního místa se opírá o § 149 odst. 1 o. s. ř. (výrok V).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Havlíčkově Brodě.

Nesplní-li povinní dobrovolně povinnosti uložené jim tímto rozhodnutím, může oprávněný podat návrh na nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Hradec Králové 13. listopadu 2025

JUDr. Alena Bačinová v. r.
předsedkyně senátu